

50 JAAR TROUWE DIENST ALS GEWESTLEIDER DANIEL SCHELSTRAETE

Daniel zag het levenslicht op 12 september 1935 in Markegem en kwam uit een gezin van vier kinderen. Vader was in die tijd tewerkgesteld als vlasarbeider en moeder deed - zoals meestal in die tijd - het huishouden. Reeds op zeer jonge leeftijd, amper dertien jaar, kon hij zijn armen gaan strekken en bij de boer in de omgeving mocht hij aan de slag, Eveneens leerde hij als vlasser de stiel die zijn vader al lang deed want ze woonden trouwens middenin de vlasstreek. Alles wat ook maar met vlas te maken had, maakte een groot deel uit van zijn leven, zelfs nu nog, vertelde hij er graag bij. Duizenden vlaskapellen heb ik recht gezet zonder ooit pijn te hebben gehad in mijn rug. We rookten zelfgedraaide sigaretten tijdens ons werk. Iedere vlasstengel bloeit slecht één dag met witte of blauwe bloempjes die enkele dagen een heel mooi beeld laten zien. Het lijnzaad was en is nog steeds gezond, zowel voor mens als de vogels. Vinken en groenlingen (vlasvinken) zijn er dan ook verzot op. In ieder bolletje bovenaan de stengel bevinden zich ongeveer elf zaadjes. Hij was vlasser gedurende enkele jaren tot hij naar 'den troep' trok om zijn legerdienst te vervullen voor een termijn van maar liefst achttien maanden.

Heel kort daarna trad hij in het huwelijk met zijn enige echte grote liefde Godelieve. Samen brachten ze drie kinderen groot: dochter Katrien en zonen Franck en Dirk maakten hun gezin compleet. Ondertussen zijn ze al 60 jaar getrouwd en wonen nog in hun eigen woning waar steeds iedereen welkom is. Het vinkenieren heeft hij echter niet van zijn pa geleerd. Nee hoor, die was duivenmelker zoals er in die tijd ook velen waren.

Vinkenier zelf is Daniel geworden in 1968 toen hij van een vriend een vinkje kreeg dat zich had gekwetst in de volière. Uiterst zorgzaam nam hij zijn eerste botvink mee naar huis en zijn vader raadde aan het samen met duiven te laten het vliegen in een ruim hok. Dit gebeurde zonder al te veel problemen. In het begin zat het vinkje nogal veel op de grond. Maar wonder bij wonder kwam het vogeltje erdoor en werd het zijn eerste vinkje waarmee hij kon naar de zetting trekken. Een kooi had hij echter nog niet en hij knutselde er zelf een in mekaar en met het hout van een oude naaimachine (singer) die hij van zijn moeder had gekregen. In die tijd was het beeld van een kooi helemaal anders dan nu en zo nauw keek men er dan niet op neer. Vinkenieren is altijd al een familiale aangelegenheid geweest dus is Godelieve ook nog meegetrokken naar de zetting. Ze verzorgde ook enkele jaren de inschrijving. Zo moet dit volgens Daniël blijven: iedereen de vrijheid geven om de vinkenzetting te komen bewonderen en misschien ook wel eens de regel in de hand te nemen want, je weet maar nooit.

Zoon Frank heeft als enige van de drie kinderen duidelijk de vogelmicrobe overgeërfd van vader; hij speelt zeer goed met de vinken en is volgens zijn fiere vader ook gekend als tentoonsteller. Als vinkenier liet Daniel lid zich aansluiten in Wontergem, het jaar daarop werd hij verkozen als afgevaardigde van het gewest Wakken en deed hij regelmatig controle langs de reke om alles in goed orde te laten verlopen.

Daarna kwam de grote sprong; hij nam de taak op zich om gewestleider van het gewest Wakken te worden in 1971. Het gewest bestond uit toen uit vier maatschappijen: Lindezangers Dentergem, Immer Geduld Wontergem, Recht en Eerlijk Markegem en Eerlijk duurt langst uit Wakken. De Lindezangers waren in die tijd veruit de grootste vereniging. Het eerste jaar diende hij meer dan achthonderd bondslidkaarten aan te vragen en toen kon je daar een bondsprijs mee winnen die hij meermaals behaalde. Gedurende al die jaren kreeg hij weinig tegenwind vanuit zijn gewestbestuur... we kwamen zeer goed overeen en altijd werd alles op een deftige manier uitgepraat. In al die voorbije tijd heeft hij nooit ofte nimmer een eerste prijs behaald als vinkenier. Mijn vogels zongen er

altijd van 350 tot 400 liedjes en ik was daarmee een tevreden vinkenier. Hij herinnert zich van lang geleden nog goed dit voorval: een liefhebber vroeg hem (hij deed controle langs de reke) het tekenen over te nemen want die vinkenier kom zich niet meer inhouden, het water stond zeer hoog !!! De man verdween achter de bomen maar kwam helaas niet meer terug. Daniel gaf teken aan een andere liefhebber om ook over te nemen zodoende hij de wedstrijd kon eindigen met de woorden "Regels op grond". Achteraf in het café bezorgde hij de liefhebber zijn vink terug die daar flink wat leute mee had. Zijn plezier was rap over daar hij zich diende te verantwoorden voor de ereraad. We hebben dit echter op een menselijke manier op, aldus Daniel. Soms gebeuren ook spijtige zaken in de vinkensport: een postbode uit Wakken startte ook met vinkenieren en kreeg een vink van een andere liefhebber. Hij trok met volle moed naar de reke maar blijkbaar zong die vink enkel ongeldige zang en de liefhebber gaf er dan ook onmiddellijk de brui aan. Zo iets zou toch niet mogen.

Tijdens al die voorbije jaren had Daniel echter ook vele vrienden. Eéntje stak er met hoofd en schouders duidelijk bovenuit en dit was en is niemand minder dan Daniel Devos uit Tielt en voorzitter van de Lindezangers uit Dentergem. Al wel vijftig jaar een vriend waarmee hij overal naar toe trok en zonder twijfel vele avonturen mee beleefde.

Twee gezworen kameraden, de "Daniëls"

Iets wat Godelieve zich nog goed herinnert, "Want zo iets vergeet je nooit!" zei ze, was dit: op een zekere zondag trok hij naar Wakken met zoon Frank naar de zetting, zoonlief vroeg pa of hij naar de kermis mocht? Geen probleem voor Daniel, want hij hing aan de toog en trok kort daarna huiswaarts. Bij zijn thuiskomst vroeg Godelieve waar is onze Frank? Ja, zoonlief was hij echter vergeten!! Ontelbare keren trokken beide Daniëls richting secretariaat Avibo om alle formaliteiten van hun gewest in orde te brengen bij 'moeder Linda', wist hij te vertellen, want - zo zegt Daniel - ze is toch een beetje de moeder van alle vinkeniers. Wat zij niet allemaal in orde heeft gebracht en de vinkeniers op een zeer beleefde en geduldige wijze bediende... we moeten haar daar eeuwig dankbaar voor blijven. Na vijfentwintig jaar dienst als gewestleider werd hij gehuldigd op de

Algemene Vergadering en toen Minister van Staat Herman De Croo bij hem kwam vroeg hij de minister hoe het met hem was. De minister keek eventjes om zich heen en antwoordde dat de kleur van de stoelen niet echt mooi was, ze hadden beter blauwe genomen... Maar wat zeg je dan tegen zo iemand, hoe spreek je zo iemand aan en nadat de Minister het aandenken had overhandigd antwoordde Daniel met de woorden: " Dank u wel brave mens." De Minister had daarmee duidelijk een binnenpretje.

Verder was Daniël ook op verscheidene andere activiteiten aanwezig: drieëndertig jaar lid van het sportcomité, twintig jaar speelde hij voor brave Sint, hij was ook zeer actief medewerker aan de organisatie van de Leiefeesten. Deze feesten, die nu al een tijdje voorbij zijn, vierden ooit hun vijftigjarig bestaan en dat speelde zich af langs de boorden van de Leie waar men vele oude ambachten kon bewonderen en dat enkele kilometer ver met wel tienduizend toeschouwers. Enkele bekende Vlamingen waren uitgenodigd en waren dan ook op de afspraak maar het waren duidelijk niet van de minste hoor: Armand Pien, Carry Goossens en een zeer mooie dame Loes Van Den Heuvel (Carmen uit F.C. De Kampioenen). Diezelfde avond, na zijn weerbericht, vertelde Armand Pien dat hij een schitterende dag had beleefd aan de oevers van de Leie. Dit allemaal toonde Daniel uit het boek dat indertijd werd uitgegeven naar aanleiding van dit gebeuren, iets waar hij en zijn eega Godelieve aan meewerkten en duidelijk nog een beetje heimwee hebben naar die mooie vervlogen tijden.

Terug naar de vinken, De vinkensport blijft ongetwijfeld verder bestaan maar ook hier zijn aanpassingen aan de orde, zettingen met te weinig vogels zijn helemaal niet goed en zeker niet voor de lokaalhouders. Daarmee pleit hij voor méér samenwerking tussen de maatschappijen om op die wijze de reke terug wat langer te voorzien van vinkeniers. We zijn aan het einde gekomen van een zeer aangename namiddag die duidelijk aantoonde wat Daniel betekende en nog altijd betekent voor de vinkensport.

Aan Godelieve: dank voor de heerlijk koffie met 'nen druppel'.

Daniel, alvast bedankt in naam van de vele vinkenliefhebbers die u hebt gediend gedurende de voorbije vijftig jaren, voor uw inzet en eerlijkheid tegenover je medemens, de federatie, uw gewest en niet te vergeten uw mooie gedichtjes die je telkens op het einde van het gewestverslag schreef. Ik vond het dan ook fijn om deze namiddag bij jullie te zijn.

Dank U wel en tot wederhoren.

Eddy Dejonghe